

Overvåkingsprogrammet for hjortevilt

– elgbestanden i Oppland

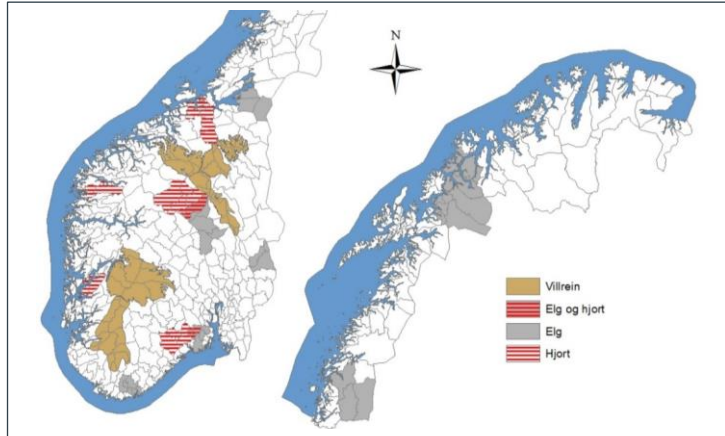
Erling J. Solberg, Morten Heim & Christer M. Rolandsen

Elg, hjort og villrein representerer viktige viltressurser, og bestandenes tilstand og utvikling er derfor gjenstand for stor interesse fra jegere, forvaltere og forskere. I 1991 ble det nasjonale overvåkingsprogrammet for hjortevilt etablert. Programmet eies og finansieres av Miljødirektoratet, mens NINA er ansvarlig for driften.

Overvåkingsprogrammet skal fungere som et økologisk varslingsystem, med særlig vekt på å avdekke endringer i hjortedyras kjønns- og aldersstruktur og vekt og fruktbarhet. I tillegg bidrar programmet med data til bruk i studier av ulike tidsaktuelle problemstillinger. Data blir også brukt i bestandsmodeller og til å avdekke nye forskningsbehov.

Siden opprettelsen av programmet har bestandenes tetthet og utbredelse endret seg betydelig, spesielt for elg og hjort. I tillegg har det vært mindre endringer i antall og lokalisering av overvåkingsområdene, blant annet som følge av endret kommunestruktur. Overvåkingsområdenes fordeling i 2019 framgår av **Figur 1**.

KONTAKTPERSON I NINA:
erling.solberg@nina.no

Figur 1. Overvåkingsområdene for elg (7 områder), hjort (5) og villrein (7 på fastlandet og 1 på Svalbard) i Norge anno 2019. I Oppland overvåker vi elgbestanden i kommunene Nord-Fron, Sør-Fron, Gausdal, Nordre Land og Lillehammer.

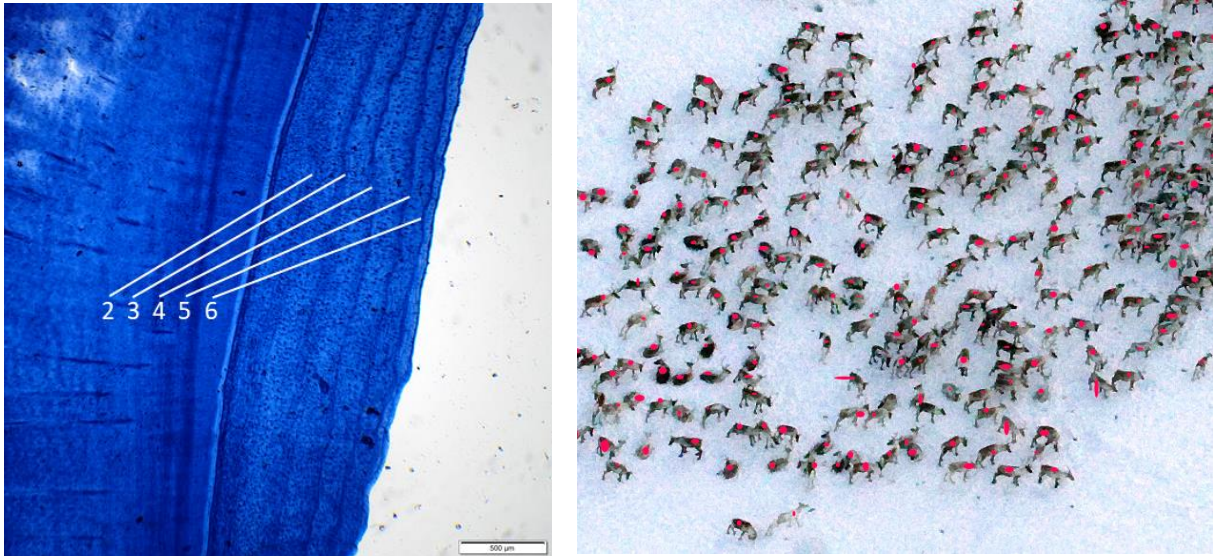
DATAMATERIALET

Mye av dataene til overvåkingsprogrammet for hjortevilt kommer fra individer skutt under jakt. Fra alle artene samles det inn underkjever og slaktevekter, og fra elg og hjort har det i enkelte områder også blitt samlet inn livmorer og eggstokker. Fra kjevene bestemmes eksakt alder basert på tannskiftemønster eller årsvekstsoner i tannsnitt (**Figur 2**). Fra livmor- og eggstokkmaterialet får vi informasjon om hunddyrenes reproduksjonsstatus og -historie.

Fordi hjortedyr øker i vekt og fruktbarhet i starten av livet, er det viktig å ha informasjon om dyrenes faktiske alder. Da kan vi avklare om vekstendringer som observeres er et resultat av endrede vekstbetingelser eller kun varierende aldersfordeling mellom år. Aldersdata kan også benyttes til å rekonstruere bestandens størrelse og alderssammensetning.

Foruten individdata samles det inn bestandsdata av ulike art. I villreinområdene gjennomfører vi hver sommer kalvetellinger fra helikopter for å få kunnskap om bestandstilveksten (**Figur 2**), og under strukturtellinger fra bakken i oktober (brunsten) registreres kjønns- og alderssammensetningen i bestanden. Denne informasjonen benyttes blant annet til å evaluere resultatet av ulike avskytningsstrategier.

Også for elg og hjort gjennomføres det strukturtelling, men da basert på dyr som observeres av jegerne under jakta. Sett dyr-overvåkingen utføres i store deler av landet, og bidrar med informasjon om utviklingen i bestandstetthet, kalveproduksjon og kjønnsammensetning.

Figur 2. Venstre: Alderen hos eldre dyr fastsettes ved å telle mørke vinterzonene i fargede tannsnitt. Her er tannsnittet fra en seks år gammel elgku. I tillegg til de fem markerte vinterzonene må det legges til ett år for den tiden dyret har hatt melketenner. Høyre: Villreinen lever i flokk og hovedsakelig over tregrensa. Dette muliggjør andre overvåkingsmetoder enn for elg og hjort. Her et flyfoto fra vintertelling. Røde prikker benyttes for å markere individene som telles. Foto: Olav Strand, NINA.

Endringer i mattilbudet har direkte konsekvenser for kroppsvekst og kalveproduksjon. Siden 2005 har vi i samarbeid med Landsskogtakseringen gjennomført en landsdekkende overvåking av beitetilbud og beite-trykk i skog. En tilsvarende overvåking av villreinenes beiteressurser ble igangsatt på Hardangervidda i 2016.

JEGERE OG LOKALE VILTFORVALTERE — VÅRE VIKTIGSTE MEDHJELPERE

Hjorteviltovervåkingen i Norge er avhengig av innsatsen fra mange hjorteviltjegere og lokale ressurspersoner. Som gjentatte ganger rapporterer vi hvert år data til Hjorteviltregisteret (www.hjorteviltregisteret.no) og bidrar til et styrket beslutningsgrunnlag for den lokale forvaltningen. Hvert 2-5. år produserer vi også statusrapporter (siste rapport: <http://hdl.handle.net/11250/2453679>) som oppsummerer hovedresultatene. Resultatene synes å ha stor aksept lokalt. Er du en av våre mange lokale medhjelpere benytter vi denne anledningen til å sende deg **en stor takk!**

GENERELLE UTVIKLINGSTRENDER HOS ELG

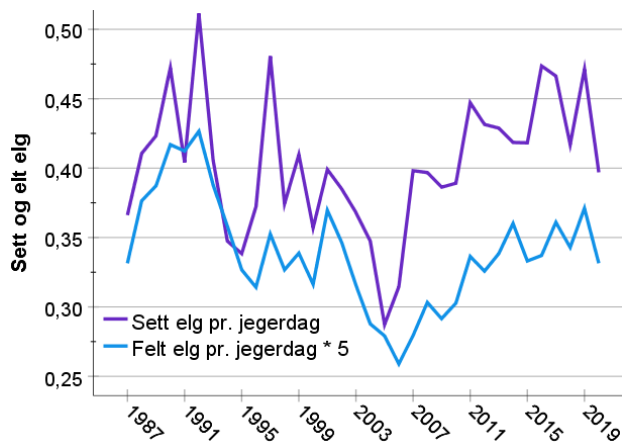
Den norske elgbestanden har endret seg mye de siste 50 årene. Siden 1991 er det felt 30 000 – 40 000 elg per år, en økning fra omkring 6 000 individer på begynnelsen av 1970-tallet. Økningen i avskyting har vært mulig fordi bestanden har økt i antall og blitt mer produktiv. Det siste skyldes at vi ved innføringen av rettet avskyting på slutten av 1960-tallet i større grad valgte å spare produktive kyr. Dermed økte også andelen elgkyr i bestanden og flere fikk leve til høyproduktiv alder. Resultatet ble en elgbestand som tillot både en bestandsvekst og økende årlig avskyting på 1970- og 1980-tallet.

På slutten av 1980-tallet så vi tendenser til at elgen vokste dårligere og ble mindre produktiv i bestander med høy tetthet. Fenomenet ble mer framtrædende på 1990-tallet, og i de samme områdene ble det registrert til dels svært høyt beite-trykk. Først ute var bestandene på Sørlandet og på deler av Østlandet, der bestandene var svært store på slutten av 1980-tallet. Siden observerte vi samme tendenser i andre deler av landet, og i dag er det få bestander uten en nedadgående trend i bestandskondisjon. Unntaket er enkelte bestander i Nord-Norge, og i jordbrukspregede områder med spesielt rikt beitetilbud.

Nedgangen i kondisjon og produktivitet tror vi mest skyldes høye bestandstettheter og økt konkurranse om maten. Samtidig kan vi ikke utelukke at klimavariasjon, sykdommer og forvaltningsmessige forhold spiller en rolle. Et påfallende trekk er at vekter og produktivitet forblir lave i mange områder, selv flere år etter at bestandsstørrelsen er redusert. Det er derfor mulig at også beitetilbudet varierer over tid, delvis som følge av varierende beite-trykk. Disse forholdene vil vi undersøke nærmere når datamengden fra beiteovervåkingen øker i omfang.

UTVIKLING OG STATUS I OVERVÅKINGSOMRÅDET I OPPLAND (NORD-FRON, SØR-FRON, GAUSDAL, LILLEHAMMER)

Elgbestanden i Oppland har vært overvåket siden 1991, men vi besitter også noe vekt- og sett elg-data innsamlet på 1980-tallet. I alle år siden 1991 har det vært samlet kjever og slaktevekter fra kalver, åringsdyr og voksne kyr, og i seks av årene har vi aldersbestemt og registrert data fra eldre okser (oksedata fra alle år i Gausdal). I perioden 1991-2007 ble det også samlet og analysert eggstokker fra hunndyr felt i området.

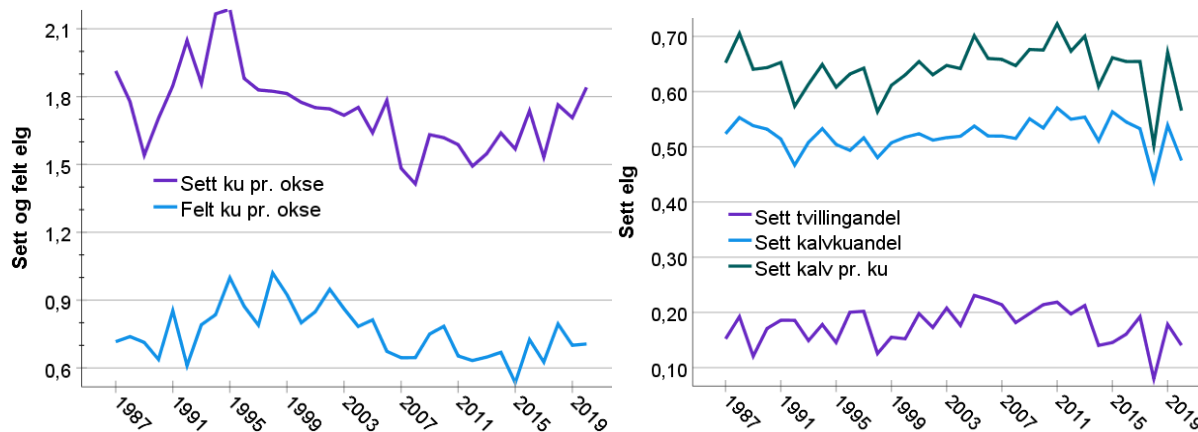

Figur 4. Bestandstetthet målt som gjennomsnittlig antall elg sett pr. jegerdag og elg felt pr. jegerdag i overvåkingskommunene. Elg felt pr. jegerdag er multiplisert med 5 for å vises i grafen.

De siste 50 årene har bestanden i området variert mye i størrelse. Bestanden var lavest på begynnelsen av 1970-tallet og nådde en historisk topp på begynnelsen av 1990-tallet (**Figur 4**). Siden er bestandstettheten noe redusert, men med ny økning de siste 15 årene. I perioden 2015-2019 ble det felt omkring 0,29 elg pr km² skog og myrareal i området, noe som er rundt gjennomsnittet for alle landets elgkommuner (0,30 felt elg pr km² skog og myrareal).

Kjønnsforholdet i bestanden viser relativt lite variasjon (**Figur 5**). Andelen okser var lavest på begynnelsen av 1990-tallet, men har siden økt noe. Antallet ku sett pr. okse i overvåkingsområdet var omkring 1,7 i perioden 2015-2019, hvilket er svakt under gjennomsnittet for landet som helhet (1,8 sett ku pr. okse).

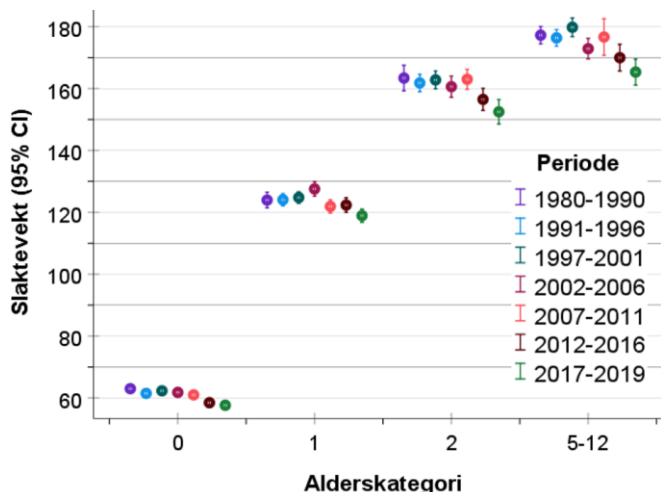
En lav okseandel i bestanden kan føre til forsinket parring og i verste fall at ikke alle kjønnsmodne elgkyr blir bedekt. Kjønnsforholdet har imidlertid aldri vært veldig skjevt i dette overvåkingsområdet og vi ser ingen sterke tendenser til at kjønnsraten har påvirket antallet kalv sett per ku (**Figur 5**).

Figur 5. Kjønnssammensetning (**venstre**) og fruktbarhet (**høyre**) i perioden 1987-2020 basert på sett elg-data. Verdiene er gjennomsnitt på tvers av kommuner. I tillegg vises gjennomsnittlig antall ku felt pr. okse i samme periode.

Slaktevekter og fruktbarhetsrater i Oppland viser nå en negativ trend (**Figur 5 og 6**), særlig de siste 10 årene. På 1990-tallet kunne en gjennomsnittlig okse forvente en maksvekt på 240-250 kg ved 7-8 års alder, om den ikke ble skutt. Ved denne alderen hadde geviret rundt 10 takker i snitt, men det var ikke uvanlig med over 15. Kyrne nådde maksvekten tidligere (ca. 4-5 år) og ved lavere slaktevekt (170-180 kg).

Eggstokkanalyser fra samme periode viste at elgkyr i området var moderat produktive. Omkring 17 % av åringskyr hadde hatt egglosning (var brunstige) da de ble skutt, mens andelen var over 90 % blant eldre kyr. Andelen fullvoksne kyr (5-13 år) som hadde produsert tvillingkalv det året de ble skutt, var imidlertid lav (< 60 %) sammenlignet med mange andre områder. Dette samstemmer godt med den relativt lave andelen ku med tvillingkalv sett under jakta (**Figur 5**).

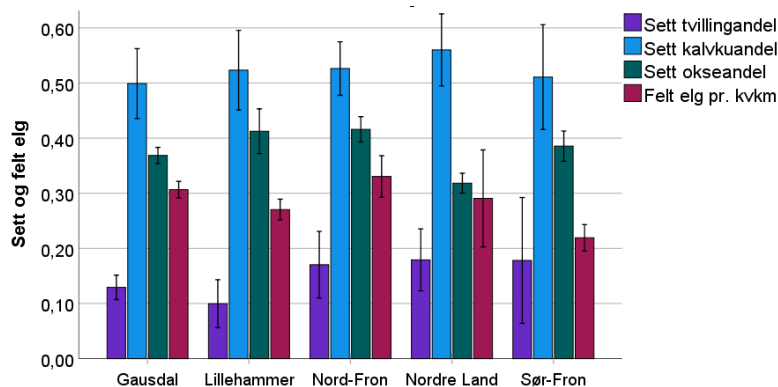

Figur 6. Gjennomsnittlig slaktevekt for elgkyr i overvåkingsområdet i forhold til alder (i hele år) og periode. Alder 0 er kalv. Vektene er justert til forventet slaktevekt 5. oktober.

siste årene (Figur 5).

Resultatene over er et uttrykk for den gjennomsnittlige tilstanden i hele overvåkingsområdet, men sier lite om variasjonen mellom delområder. Overvåkingsområdet strekker seg fra Mjøsa til Jotunheimen, og tilbyr dermed svært varierende leveforhold for elgen. I tillegg kan kommunene selv velge bestandens størrelse og struktur ved å variere på antall og sammensetning av elgen som felles.

Denne variasjonen i leveforhold og forvaltning skaper likevel kun små forskjeller i bestandsegenskaper mellom kommuner (Figur 7). Mest framtrødende er forskjellene i antallet elg felt pr. km² skog og myrareal. I Gausdal og Nord-Fron felles det snaue 25 % mer elg pr. arealenhet enn i Sør-Fron, sannsynligvis på grunn av små forskjeller i bestandstetthet. I tillegg er det noe lavere fruktbarhetsindekser i Gausdal og Lillehammer enn i de andre kommunene.

Figur 7. Fruktbarhetsrater, kjønns-sammensetning og avskyting av elg i overvåkingskommunene i perioden 2015-2019 basert på sett elg- og felt elg-data. Verdiene er gjennomsnitt på tvers av år. Arealet er målt som antall km² skog og myr. Tvillingandel og kalvkuandel er henholdsvis andel kalvførende kyr med tvillingkalv og andel ett år og eldre kyr med kalv.

Siste års nedgang i slaktevekter og fruktbarhetsrater i Oppland skyldes sannsynligvis at mindre mat nå er tilgjengelig pr. individ som følge av økende bestandstetthet. I tillegg kan vi ikke utelukke at klimaendringer gjør seg gjeldene i økende grad. Klimaprognosene tilsier høyere temperatur og mer nedbør, som begge kan virke negativt på beiteplantenes mengde og kvalitet. Sommeren 2018 var tidenes varmeste og tørreste i Trøndelag og Sør-Norge, og resultatet ble et betydelig dropp i elgens slaktevekter og kalveproduksjon. Dette ser vi også i Oppland (Figur 5). Ifølge klimaprognosene vil slike ekstremår opptre hyppigere i årene som kommer.

Elgen er en forvaltningskrevende art med mange utfordringer. Det er særlig stor usikkerhet knyttet til effekten av klimaendringene på elgens kondisjon, fruktbarhet og overlevelse, og det gjør det svært viktig å fortsette overvåkingen av de norske elgbestandene. **Vi håper at du som jeger vil hjelpe oss med dette!**